

USNESENÍ

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 17. dubna 2019 o odvolání obžalovaného [REDAKCE], narozeného [REDAKCE] v [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], [REDAKCE], státního zástupce Okresního státního zastupitelství v [REDAKCE] a poškozeného Města [REDAKCE], IČ [REDAKCE] proti rozsudku Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 31. ledna 2019, č. j. 1 T 167/2018 - 206,

takto:

Z podnětu odvolání obžalovaného, státního zástupce a poškozeného se napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu v celém rozsahu zrušuje a podle § 259 odst. 1 tr. řádu se věc vrací okresnímu soudu.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný v bodě ad I) uznán vinným přčinem pomluvy podle § 184 odst. 1 tr. zákoníku, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu jednoho roku.

Podle skutkových zjištění okresního soudu se měl uvedeného přčinu obžalovaný dopustit tím, že opakovaně v období od [REDAKCE] 2016 do [REDAKCE] 2018 podával na [REDAKCE], nar. [REDAKCE], různá oznámení adresovaná různým adresátům (rodičům [REDAKCE], státní orgány, zaměstnavatel) s úmyslem značnou měrou ohrozit jeho vážnost u spoluobčanů, zejména poškodit jej v zaměstnání, narušit jeho rodinné vztahy a způsobit mu jinou vážnou újmu, konkrétně v dopise ze dne [REDAKCE] 2016 zaslaném rodičům [REDAKCE] na adresu [REDAKCE], [REDAKCE], sdělil nepravdivé skutečnosti, a to, že se jejich syn v [REDAKCE] 2016 pokusil znásilnit [REDAKCE], nar. [REDAKCE] a v dalším dopise adresovaném rodičům [REDAKCE] uvedl, že se jejich syn [REDAKCE] projevuje velice agresivně a sadisticky vůči své ženě [REDAKCE] a jejich společné dceři [REDAKCE], nar. [REDAKCE]. [REDAKCE] a že psycholog [REDAKCE] ve vypracovaném znaleckém posudku konstatuje poruchu osobnosti jejich syna [REDAKCE].

Dále byl pod bodem ad II) podle § 226 písm. b) tr. řádu zproštěn návrhu na potrestání pro přčin poškození cizí věci podle § 228 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se měl dopustit tím že v době od 00:00 hodin dne [REDAKCE] 2017 do 11:15 hodin dne [REDAKCE] 2017 v [REDAKCE] úmyslně zoral zemědělským pluhem část pozemku parc. č. [REDAKCE], k. ú. [REDAKCE], v majetku Města [REDAKCE], kdy se jedná o část pozemku, který odděluje nové stavební pozemky parc. č. [REDAKCE] - [REDAKCE] (které jsou v majetku soukromých osob) od pozemku parc. č. [REDAKCE], který je ve vlastnictví obžalovaného [REDAKCE], při orbě došlo k zaorání a poškození dvou vytyčovacími plastovými mezníky, hranice pozemků byly několikrát opětovně vytyčeny vzhledem k opakovanému poškození vytyčovacími bodů a s vedením hranice pozemků v terénu byl obžalovaný opakovaně seznámen během prověřování předcházejících událostí a při svých podání vysvětlení během šetření vedeného Policií ČR, na uvedeném pozemku z důvodu opětovného vytyčení hranice a uvedením poškozené části pozemku parc. č. [REDAKCE] do původního stavu způsobil Městu [REDAKCE], IČ: [REDAKCE], škodu ve výši 10.893,- Kč, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu bylo poškozené Město [REDAKCE], IČ: [REDAKCE] odkázáno se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku podal včasné odvolání státní zástupce, a to v neprospěch obžalovaného do zprošťujícího výroku o vině pod bodem ad II) napadeného rozsudku. Se zprošťujícím výrokem vyslovil nesouhlas, neboť je přesvědčen, že vina obžalovaného prokázána byla. Z výpovědi obžalovaného bylo prokázáno, že obžalovaný věděl, kudy dle výpisu z katastru nemovitostí vede hranice jeho pozemku parc. č. [REDAKCE] a pozemku Města [REDAKCE] parc. č. [REDAKCE], obžalovaný věděl, že pozemek byl vyměřován, při výslechu sám uvedl, že pozemek v [REDAKCE] 2016 vyměřoval [REDAKCE]. Dále byla hranice pozemku minimálně 2x vyměřena od pana [REDAKCE]. Ohledně sporného pozemku se rovněž informoval na katastrálním úřadě. Obžalovaný potvrdil, že v [REDAKCE] 2017 sporné území oral. Obžalovaný nemohl jednat v dobré víře, neboť byl prokazatelně obeznámen s umístěním hranice pozemku v jeho vlastnictví parc. č. [REDAKCE] a pozemku Města [REDAKCE] par.č. [REDAKCE], tedy o právním stavu, který odpovídá zápisu do katastru nemovitostí. O této skutečnosti byl obžalovaný rovněž informován od osob zastupujících město [REDAKCE]. U hranic pozemků byla navíc umístěna i cedule, která označovala majetek města. Jednáním obžalovaného byl prokazatelně poškozen cizí pozemek. Tvzení obžalovaného, že pozemek obdělával podle historických hranic, neobstojí, neboť ve věci je zásadní stav dle katastru nemovitostí. Pokud by obžalovaný tento stav neznal, nemohlo by z jeho strany dojít ke spáchání úmyslného přečinu poškození cizí věci. Vzhledem ke skutečnosti, že obžalovaný byl se stavem zapsaným do katastru nemovitostí prokazatelně obeznámen, došlo výše popsáním jednáním obžalovaného k naplnění zákonných znaků uvedeného přečinu. Proto navrhl, aby byl napadený rozsudek v bodě II) zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Odvolání proti odsuzující části pod bodem ad I) rozsudku napadl odvoláním také obžalovaný. Ten namítl nepřezkoumatelnost výroku rozsudku z důvodu pouze obecně vymezeného jednání obžalovaného specifikovaného pouze co do korespondence adresované rodičům [REDAKCE]. Jednání obžalovaného tak, aby bylo zřejmé, co je mu kladeno za vinu, bylo vymezeno pouze dvěma dopisy adresovanými rodičům [REDAKCE] s uvedením konkrétních údajů, které jsou považovány za nepravdivé. Toto vymezení však zcela chybí ohledně jakékoliv jiné korespondence adresované státním orgánům či zaměstnavatelům, aniž by bylo určitým a nezaměnitelným způsobem specifikováno, které údaje v rámci této korespondence jsou považovány za nepravdivé. Obžalovaný trvá na tom, že údaje, které v rámci své korespondence sdělil, byly pravdivé, a tudíž svým jednáním nemohl naplnit skutkovou podstatu přečinu pomluvy. V řízení před soudem prvního stupně nebyl zjištěn skutkový stav věci tak, aby bylo možno se s obhajobou přesvědčivě a objektivně vypořádat. Obžalovaný nepopírá, že postoupil rodičům [REDAKCE] dopisy, v nichž si stěžoval na fyzické útoky uvedeného pana [REDAKCE] jako jeho zetě vůči jeho dceři [REDAKCE]. Pokud obžalovaný uvedl, že [REDAKCE] se vůči [REDAKCE] dopouští násilí, vycházel nejen ze sdělení své dcery [REDAKCE], nýbrž i z objektivních podkladů jako byly lékařské zprávy a také ze stop na těle [REDAKCE], ohledně kterých byla pořízena fotodokumentace. Pokud měl obžalovaný tyto podklady a tato sdělení k dispozici, neměl důvod pochybovat o tom, že vůči jeho dceři bylo užito násilí. Jestliže obžalovaný současně uvedl, že se [REDAKCE] měl pokusit jeho dceru [REDAKCE] znásilnit, vycházel z informací, které mu dcera poskytla. Je nepochybné, že toto sdělení bylo nejzávažnějším údajem, jehož pravdivost či nepravdivost měla být v průběhu řízení prověřena. Potom je s podivem, že [REDAKCE] nebyla na tuto skutečnost dotázána, a to nejen v přípravném řízení, ale ani před soudem. V tomto směru zůstalo důkazní řízení kusé. Jestliže je [REDAKCE] vytýkáno v rámci řízení před různými orgány, že ne vždy vypovídala shodně, je to poplatné situaci, ve které se nacházela. Byla pochopitelně nepříznivým stavem svého manželství zasažena, v určité době se u ní projevovala i snaha o zachování vztahů a neměla zájem jiného výrazně postihnout. Také se ostýchala před jinými osobami, zejména v rámci státní správy, kde též pracuje, uvádět nepříznivé skutečnosti. V tomto směru prováděly poměrně rozsáhlé šetření orgány GIBS, přičemž dospěly k závěru, že nelze jednoznačně uzavřít, která tvrzení [REDAKCE] jsou pravdivá či

nepravdivá. Pokud by tedy nebylo jednoznačně zjištělé, které údaje sdělované [REDAKCE] jsou pravdivé a které nikoliv, nebylo by rovněž možné tvrdit, že údaje uváděné obžalovaným jsou nepravdivé. Potom je třeba vycházet ze zásady v pochybnostech ve prospěch obžalovaného.

Pokud jde o korespondenci adresovanou zaměstnavatelům [REDAKCE] a dále orgánům státní správy, bylo ze strany obžalovaného [REDAKCE] vytýkáno, že vyhledal ve škole ve [REDAKCE] vnuka obžalovaného [REDAKCE] a dle obžalovaného mu vytýkal, že jeho rodiče jsou udavači a vyhnali ho ze školy. Z výpovědi [REDAKCE] vyplývá, že ke zmíněnému setkání [REDAKCE] a [REDAKCE] skutečně došlo, uvedená učitelka si všimla i určitých emocí u [REDAKCE], nicméně nepostřehla předmět rozhovoru. Byť tedy obsah tohoto rozhovoru nebyl jednoznačně prokázán, je nepochybné, že [REDAKCE] nebyl oprávněn vnuka obžalovaného vyvoláním rozhovoru v budově školy zatěžovat. Pokud údaje sdělované obžalovaným o tomto rozhovoru měly být považovány za nepravdivé, měl být formou odpovídající jeho věku na obsah rozhovoru dotázán vnuk obžalovaného [REDAKCE], což se nestalo.

V závěru odvolání obžalovaný poukazuje i na zmínku ohledně údajné poruchy osobnosti [REDAKCE], o které se zmiňuje v dopise adresovaném manželům [REDAKCE] s tím, že tento závěr vyplývá ze znaleckého posudku znalce [REDAKCE]. Lze připustit, že se jednalo o určitou nepřesnost, neboť znalec konstatuje zvláštnost osobnosti [REDAKCE]. Nepochybně obžalovaný jako laik v oboru psychologie nemohl postřehnout a spatřovat rozdíl mezi zvláštností osobnosti a poruchou osobnosti, ovšem v této nepřesnosti nelze shledat nepravdivý údaj. Závěrem proto navrhl, aby byl napadený rozsudek v bodě ad I) zrušen a obžalovaný byl obžaloby zproštěn, popř. aby věc byla vrácena okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Odvolání podalo také poškozené město [REDAKCE]. Dle jeho názoru argument soudu, že jednání obžalovaného sice bylo prokázáno, avšak nejednalo se o trestný čin, neboť s jistotou soud nezjistil, že by skutečně šlo o cizí pozemek, nelze akceptovat. Namítá, že hranice předmětných pozemků jsou v katastru nemovitostí jednoznačně zapsány. Obžalovaný v minulosti několikrát podával podnět k zahájení řízení zejména vůči katastrálnímu úřadu, neboť byl přesvědčen, že došlo k vyměření hranice chybným způsobem. U hlavního líčení uvedl, že v roce 2016 rozporoval vytyčení hranice a katastrální úřad následně zahájil řízení o opravě chyby. Katastrální úřad opakovaně odmítal, popř. zamítal podněty obžalovaného. Přezkumem geometrického určení celého pozemku parcelní číslo [REDAKCE] se katastrální úřad zabýval poprvé v roce 2016, a to na základě žádosti [REDAKCE] doručené katastrálnímu úřadu dne 18. 10. 2016. Katastrální úřad vedl řízení o opravě chyby pod sp. zn. [REDAKCE]/2017-601. Dne 10. 7. 2017 vydal katastrální úřad ve věci oznámení o neprovedení chyby v údajích katastru nemovitostí přípisem, kterým nevyhověl návrhu [REDAKCE] na opravu chybného zakresu hranic pozemku p. č. [REDAKCE] a p. č. [REDAKCE]. Po kontrole dospěl katastrální úřad k závěru, že geometrické a polohové určení hranice pozemku parcelní číslo [REDAKCE] a pozemku parcelní číslo [REDAKCE] v DKM (digitální katastrální mapě) není zatíženo chybou podle § 36 odst. 1 katastrálního zákona.

Dne 13. 11. 2018 vydal katastrální úřad ve věci oznámení o neprovedení opravy chyby v údajích katastru nemovitostí pod č. j. [REDAKCE]/2018-601/3, kterým nevyhověl návrhu [REDAKCE] a neopravil geometrické a polohové určení hranice pozemku par. č. [REDAKCE] a [REDAKCE] v digitální katastrální mapě, protože při jeho kontrole katastrální úřad zjistil, že není zatíženo chybou podle § 36 odst. 1 katastrálního zákona. Dne 5. 2. 2019 vydal Katastrální úřad pro [REDAKCE], Katastrální pracoviště [REDAKCE] rozhodnutí, ve kterém rozhodl, že nesouhlasí [REDAKCE] s neprovedením opravy chyby v údajích katastru nemovitostí v katastrálním operátu katastrálního území [REDAKCE] se nevyhovuje. Katastrální úřad mimo jiné uvedl, že s výsledkem převodu a doplněním parcel vedených zjednodušeným způsobem po digitalizaci se tehdejší vlastníci pozemků (mimo jiné i p. [REDAKCE]) mohli seznámit při vyložení operátu na Městském úřadě v [REDAKCE] ve dnech [REDAKCE] až [REDAKCE] 2004 a podat nesouhlas s výsledkem obnovy, avšak nikdo z vlastníků návrh na opravu zakresu hranice mezi pozemkem par. č. [REDAKCE] a [REDAKCE] nepodal. Současní vlastníci se vlastníky nemovitostí stali v době, kdy hranice pozemků byly zobrazeny

v DKM, přičemž geometrické a polohové určení předmětné hranice se v katastru nemovitostí od 31. 3. 2004 nezměnilo.

Obžalovaný opakovaně od roku 2016 rozporoval vytyčení hranice předmětných pozemků, ale svůj odlišný názor nebyl schopen řádně doložit. O přesném vytyčení hranice tedy nepochybně věděl. Stavebním úřadem byla vedena řízení o opravě chyby a vždy bylo rozhodnuto, že vytyčení hranice je správné. Město [REDAKCE] jako vlastník vedlejšího pozemku nemělo jediný důvod se domnívat, že hranice, jak jsou určeny v katastru nemovitostí a jak byly vytyčeny na místě samém, neodpovídají skutečnosti. Ze strany města se tedy nejednalo o spornou záležitost. Obžalovaný nikdy neadresoval poškozenému žádné konkrétní sdělení, ve kterém by požadoval vyklizení pozemku, tedy, že by si nárokoval předmětný pozemek a svůj názor řádně zdokumentoval. Ze strany města se nejednalo o spornou záležitost a proto ani poškozený nebyl aktivně věcně legitimován k zahájení jakéhokoliv řízení o určení hranice pozemku. Poškozený neporušil žádnou právní povinnost, když si nechal v terénu vyznačit hranice svého pozemku. Pokud se obžalovaný domníval, že je vytyčení hranice nepřesné, nebo že je vlastníkem předmětného pozemku, měl to být on, kdo se bude snažit o mimosoudní vyřešení věci, popř. podá příslušnou žalobu k soudu. I kdyby obžalovaný s určením hranice pozemku nesouhlasil, měl věc řešit právními prostředky a nikoliv tím, že pozemek rozorá a zničí vytyčovací body. Město nepochybovalo, pokud si nechalo hranice vytyčit, za což zaplatilo příslušnou částku a pokud obžalovaný následně tyto body zničil, způsobil městu škodu, neboť došlo k poškození jeho majetku.

Obžalovaný přinejmenším od roku 2016 věděl, jakým způsobem jsou předmětné pozemky vyznačeny v katastru nemovitostí a že je prováděno vytyčení pozemku přímo v terénu, toto vyměření rozporoval u katastrálního úřadu, ale opakovaně mu nebylo dáno za pravdu. Zároveň nezahájil řízení o určení hranice pozemku, a přesto se v [REDAKCE] 2017 rozhodl provést orbu na cizím pozemku a zničit vytyčovací geometrické kolíky. Obžalovaný tedy jednal úmyslně s předchozím rozmyslem. Nemohl se domnívat, že je oprávněným a právoplatným vlastníkem pozemku a i pokud by se tak domníval, bylo jeho povinností respektovat vyznačený stav až do doby, kdy případně dojde ke změně na základě pravomocného rozhodnutí. Muselo mu být zřejmé, že svým jednáním způsobí poškozenému škodu. Tímto způsobem řešit svůj odlišný názor na průběh hranice pozemku je zcela nelegitimní a nelze takovému jednání poskytovat právní ochranu.

Poškozený dále poukazuje na email předložený u hlavního líčení ze strany pana [REDAKCE], který zaslal městu [REDAKCE] v [REDAKCE] 2016, ve kterém je uvedeno, že obžalovaný nesouhlasí s vyměřením pozemků a sám řekl, že tam vyházel kolíky na pozemku. Soud tento důkaz žádným způsobem nezohlednil ve svém rozhodnutí. Z uvedeného důvodu má za to, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav věci. Proto navrhl, aby soud přiznal poškozenému nárok na náhradu škody ve výši 10.893 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení z této částky od [REDAKCE] 2017 do zaplacení a náhradu nákladů na právní zastoupení zmocněncem.

Krajský soud z podnětu podaných odvolání ve smyslu ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, jež jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání státního zástupce, poškozeného o obžalovaného v částech, ve kterých brojili proti rozsudku okresního soudu, jsou důvodná.

V daném případě okresní soud sice provedl v určitém rozsahu důkazní řízení, důkazy hodnotil jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, nicméně s ohledem na uplatněné námitky státního zástupce, ale i poškozeného a obžalovaného v podaných odvoláních lze s řadou jejich námitek souhlasit, přičemž na jejich podkladě pak krajský soud dospěl k závěru, že důkazní řízení zatím zůstalo neúplné a bude třeba jej doplnit.

K bodu ad I) napadeného rozsudku, v němž byl obžalovaný uznán vinným přečinem pomluvy podle § 184 odst. 1 tr. zákoníku, lze přisvědčit zásadní námitce obžalovaného, že v popisu skutku

nejsou uvedeny všechny zásadní skutečnosti, z nichž by bylo zřejmé, co konkrétně je obžalovanému kladeno za vinu a v čem okresní soud konkrétně shledává sdělení nepravdivých údajů. Část popisu skutku související se zaslanými dopisy rodičům poškozeného [REDAKCE] přímo odráží skutečnosti zmíněné v dopise, které měly být dle názoru okresního soudu nepravdivé, nicméně jiná situace je ohledně skutečností souvisejících s různými oznámeními adresovanými různým adresátům (státní orgány, zaměstnavatel, GIBS). V tomto směru je popis skutku nedostatečný, neboť je pouze obecný, povšechný, neodrážející skutečný popis jednání obžalovaného v tom, co bylo obsahem jeho podání na příslušné orgány či zaměstnavatele, v nichž okresní soud shledal ony nepravdivé údaje. Je proto třeba, aby po doplnění dokazování, tak jak bude uvedeno níže, okresní soud do popisu skutku v případě uznání viny doplnil skutečnosti rozhodné pro posouzení daného jednání obžalovaného tak, aby popis skutku odrážel zákonné znaky označeného přechinu pomluvy. Tedy musí být v popisu skutku uvedeno, jaké konkrétní údaje měl obžalovaný daným adresátům sdělit, které okresní soud považuje za nepravdivé a způsobily ohrozit značnou měrou vážnost poškozeného [REDAKCE] u spoluobčanů, zejména jej poškodit v zaměstnání, narušit jeho rodinné vztahy nebo mu způsobit jinou vážnou újmu.

K tomu, aby mohl okresní soud tyto skutečnosti do popisu skutku uvést, musí doplnit důkazní řízení především o výslech [REDAKCE], když výslech, který byl proveden okresním soudem u hlavního líčení dne 29. 1. 2019 nelze považovat za dostačující a vyčerpávající v tom směru, aby z něj bylo možné vyvodit odpovídající závěry v kontextu pak s dalšími provedenými důkazy. Jestliže podstatou sdělení obžalovaného rodičům poškozeného mělo být, že se poškozený měl pokusit znásilnit [REDAKCE], pak se jistě jedná o zásadní údaj a dá se říci i údaj nejvíce způsobilý ohrozit vážnost poškozeného zejména v očích jeho rodičů, proto by měla být [REDAKCE] na tuto skutečnost dotázána. Ačkoliv je to uvedeno v popisu skutku již od sdělení podezření, ani policejní orgán při podání vysvětlení, ani pak soud u hlavního líčení se na tuto skutečnost této svědkyně nedotazoval, byť ji lze považovat za nejzávažnější obvinění. Stejně tak další tvrzení, že se měl poškozený [REDAKCE] vůči ní projevovat agresivně a sadisticky nebylo výslechem této svědkyně zjišťováno a nebyla dotazována na to, v čem mělo dané jednání konkrétně spočívat, jak bylo časté a s jakými následky, jak je řešila, zda vyhledala lékařskou pomoc, zda to někde hlásila, apod. Přitom jde dle tvrzení obžalovaného o údaje, které měl právě od své dcery [REDAKCE] a považoval je za pravdivé. Stejně skutečnosti by měly být zjišťovány i ve vztahu k údajnému agresivnímu chování vůči jejich společné dceři [REDAKCE], nar. [REDAKCE].

Pokud jde o to, jak obsah dopisů vnímali rodiče poškozeného [REDAKCE] a jakým způsobem to eventuálně narušilo či mohlo narušit jejich vztahy se synem, by měli být oba rodiče rovněž vyslechnuti, stejně jako ke skutečnosti, zda jim konkrétně něco ohledně chování jejich syna sdělovala [REDAKCE] a co případně, stejně tak by se měli vyjádřit k tomu, zda se jí dotazovali na pravdivost skutečností tvrzených v dopise obžalovaného a co jim bylo odpovězeno. Byť byl tento důkaz státním zástupcem navrhován již u hlavního líčení, okresní soud jej neprovedl a v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně nevysvětlil důvody, proč tak neučinil. Okresní soud se ani nepokusil případně vyžádat od stran souhlas s přečtením úředních záznamů o vysvětleních podaných rodiči poškozeného [REDAKCE] v přípravném řízení postupem podle § 211 odst. 6 tr. řádu. Přitom skutečnosti zjištěné právě z jejich výpovědí by měly být zásadní pro posouzení jednoho ze zákonných znaků označeného přechinu pomluvy spočívajícího v tom, že sdělení nepravdivých údajů bylo způsobilé narušit rodinné vztahy poškozeného.

Ke skutečnostem uváděným v dopisech obžalovaného adresovaných zaměstnavateli poškozeného, tj. Základním školám v [REDAKCE] a [REDAKCE] je třeba rovněž doplnit důkazní řízení, kdy není zřejmé, které skutečnosti z těchto oznámení považoval okresní soud za ty zásadní, které by hodnotil jako údaj nepravdivý způsobilý ohrozit vážnost poškozeného a zejména jej poškodit v zaměstnání. Proto je třeba, aby okresní soud tyto údaje specifikoval a uvedl je do popisu skutku. K tvrzením ohledně údajného slovního napadení žáka [REDAKCE] bude třeba tohoto svědka

způsobem odpovídajícím jeho věku rovněž vyslechnout, neboť jde o zásadní informace, od nichž obžalovaný odvíjí svá vyjádření v podaných sděleních.

Teprve po doplnění důkazního řízení ve shora naznačeném směru bude moci okresní soud tyto znovu podrobně zhodnotit jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech s dalšími dosud provedenými důkazy, a dojde-li k závěru, že jednání obžalovaného naplnilo všechny zákonné znaky označeného přečinu pomluvy, pak do popisu skutku uvede zásadní skutečnosti, které budou odrážet právě naplnění oněch zákonných znaků této skutkové podstaty, aby bylo najisto postaveno, co konkrétně okresní soud považuje za prokázané jako údaj nepravdivý způsobit značnou měrou ohrozit vážnost poškozeného u spoluobčanů, zejména jej poškodit v zaměstnání, narušit jeho rodinné vztahy nebo mu způsobit jinou vážnou újmu. Podstatou tohoto přečinu je právě uvedení nepravdivých údajů, proto je třeba, aby okresní soud provedenými důkazy buď prokázal, že údaje a informace poskytované obžalovaným v daných přípisech a stížnostech nebyly pravdivé, nebo naopak pravdivé byly. Na okresním soudu bude, aby poté zhodnotil, zda v případě prokázání uvedení nepravdivých údajů tyto byly způsobit k naplnění této skutkové podstaty.

Dále je třeba okresnímu soudu vytknout, že ačkoliv u hlavního líčení dne 29. 1. 2019 strany navrhovaly provedení dalších důkazů, a to státní zástupce výslech rodičů poškozeného [REDAKCE], zmocněnec poškozeného výslech svědka [REDAKCE] a obžalovaný výslech rodičů [REDAKCE], tak okresní soud rozhodl pouze o návrhu obžalovaného, že jej zamítá, avšak nerozhodl o dalších návrzích na doplnění dokazování a v odůvodnění rozsudku tento svůj postup nevysvětlil.

K bodu ad II) napadeného rozsudku je třeba uvést, že i toto rozhodnutí je minimálně předčasné, kdy bude třeba důkazní řízení ještě doplnit o další důkazy a po jejich provedení znovu všechny důkazy zhodnotit ve smyslu ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu. Z odůvodnění rozhodnutí okresního soudu v podstatě vyplývá, že tento převzal argumentaci, kterou uplatnil v odůvodnění usnesení o uložení podání bez dalšího opatření dne 10. 11. 2017 pod č. j. [REDAKCE]-2017-[REDAKCE] policejní orgán, který prošetřoval předchozí oznámení obžalovaného na zneužití úřední pravomoci a neplnění povinností daných zákonem na ředitele Katastrálního pracoviště v [REDAKCE], který měl dle podání obžalovaného nechat oddělit a do katastru nemovitostí nechat zapsat rozdělení části pozemku p. č. [REDAKCE] ve vlastnictví oznamovatele, a to o výměře neoprávněného oddělení cca 500 až 600 m², čímž měla být oznamovateli způsobena škoda ve výši 400 až 500 tisíc Kč. Toto podání pak oznamovatel (obžalovaný) opakovaně doplňoval, přičemž poukázal i na zneužití pravomoci starosty Města [REDAKCE] a na neoprávněný vstup na jeho pozemek vedoucím odboru výstavby [REDAKCE] a pracovníci spol. Chládek a Tintěra s.r.o. [REDAKCE].

V daném případě je ze strany obžalovaného prezentována obhajoba v tom směru, že on orá předmětný pozemek již 26 let stále stejným způsobem a že jej orá dle „historické hranice“, kterou mu sdělila jeho matka. Nicméně i přes letité spory s Městem [REDAKCE] dosud nepodal žádnou žalobu na určení a vytyčení konkrétní hranice, byť je opakovaně informován katastrálním úřadem o hranici předmětných pozemků v tom směru, že není vyhověno jeho námitkám na odstranění chyby v katastru nemovitostí, který navíc odráží jiný stav než uváděný obžalovaným, a to ve prospěch města [REDAKCE]. Je také pravdou, že obžalovaný na jednu stranu hájí své údajné právo historické hranice, kterou ale žádnými zásadními důkazy nedokládá, na druhou stranu však svým způsobem bojkotuje jakoukoliv snahu o domluvu, odmítá se účastnit geometrického vytyčení hranice sporných pozemků a trvá na své historické hranici s tím, že nyní v odvolacím řízení uplatnil i námitku, že k žádnému vytyčení hranice přizván nebyl. Proto bude třeba ve věci nejen připojit předmětný spis Katastrálního úřadu v [REDAKCE], sp. zn. [REDAKCE] 2018-601/9, ale i podrobně k věci vyslechnout zástupce tohoto katastrálního úřadu, kteří ve věci opakovaně vydávali rozhodnutí, nejspíše [REDAKCE], popř. toho, kdo vydával předchozí rozhodnutí ve věci, zřejmě [REDAKCE], kteří by se měli vyjádřit k celému průběhu daného řízení od provedené digitalizace katastrálních map a zanesení hranic pozemků do katastru, a dále od prvního podnětu obžalovaného na zpochybnění tohoto zápisu v roce 2016 s tím, aby

bylo najisto postaveno, kdy konkrétně byl obžalovaný prvotně informován o stavu zaznamenaném v katastru nemovitostí a zda jím vznášené námitky o jakési historické hranici měly opodstatnění a byly něčím konkrétním podloženy. Obžalovaný pak namítl u veřejného zasedání, že nikdy nebyl přizván k vytyčení hranice pozemku, proto je třeba, aby město [REDAKCE], popř. příslušné geodetické firmy, které prováděly ono vytyčení pozemků, doložily, že byl obžalovaný k těmto úkonům přizván, zda na to nějak reagoval, popř. jak. V dané souvislosti by pak měl být vyslechnut i svědek [REDAKCE], jak bylo navrhováno poškozeným městem [REDAKCE], a to zejména k tomu, zda obžalovaný věděl či mohl vědět o umístění geodetických značek po provedeném vytyčení hranice a zda to byl on, kdo předmětné geodetické značky (kolíky) odstranil a kdy se tak stalo.

Z odůvodnění usnesení policejního orgánu shora citovaného totiž vyplývá, že dne [REDAKCE] 2016 byly autorizovaným geodetem [REDAKCE] osazeny kolíky k vyznačení budoucího rozmístění geodetických bodů, aby bylo zřejmé, co bude zakresleno do geodetického plánu, tedy kde budou osazeny geodetické značky, když k fyzickému vytyčení a předání geodetických bodů došlo dne [REDAKCE] 2016. Dále se uvádí, že dne [REDAKCE] 2017 [REDAKCE] jako úředně oprávněný zeměměřičský inženýr vypracoval geometrický plán č. 1617-74/2016 pro rozdělení pozemku, změnu hranic pozemků, průběh upřesněné hranice pozemků v katastrálním území [REDAKCE], mapový list 2-5/42, 2-5/44 a z geometrického plánu vyplývá informace, že dosavadním vlastníkům byla poskytnuta možnost seznámit se v terénu s průběhem navrhovaných hranic, které byly označeny předepsaným způsobem. Obžalovaný, ačkoliv jako zastupitel města věděl o záměru města, věděl o pohybu pracovníků města a geodetů v okolí jeho pozemku, věděl o provádění zeměměřičských prací, tak zcela odmítal jakoukoliv komunikaci a nedbal jakýchkoliv výzev a doručenou korespondenci jako neotevřenou vracel zpět k rukám starosty města. Dne [REDAKCE] 2017 byl vydán geometrický plán a dne [REDAKCE] 2017 byl potvrzen katastrálním úřadem. Následně mělo dojít mezi [REDAKCE] až [REDAKCE] 2017 k posunu platných mezníků, a to již osazených geodetických značek neznámým pachatelem, kdy tato věc byla policejním orgánem odložena, neboť se nepodařilo zjistit pachatele. Vzápětí zde došlo k orbě, tedy dle nově vytyčených hranic již na pozemcích města a došlo tak k poškození dalších mezníků, které předtím pachatel neodstranil všechny a které zřejmě přehlédl. Zde již bylo zjištěno, že orbu provedl [REDAKCE] a případ byl postoupen na Městský úřad v [REDAKCE] k projednání přestupku. Došlo k novému vytyčení pozemku firmou Chládek a Tintěra s.r.o., kdy po odborné stránce firmu zastupoval [REDAKCE] (s [REDAKCE] šlo o pouhou shodu jmen). Obžalovaný [REDAKCE] měl být opět pozván ke společnému jednání, ale opět se nedostavil, omluvil se, avšak věděl, že hranice bude vytyčována znovu. Toto vytyčení bylo provedeno dne [REDAKCE] 2017, kdy v místech sporné hranice se oba geodeti shodli na hranicích pozemků, a to v zákonné toleranci. Akreditovaným geodetem bylo znovu potvrzeno, že skutečná hranice se od té historické [REDAKCE] předstírané liší, a to opět ve prospěch pozemku ve vlastnictví města [REDAKCE].

Ze shora uvedeného je zřejmé, že policejní orgán již při předchozím šetření věnoval dané problematice patřičnou pozornost. Tyto skutečnosti však okresní soud zcela pominul, proto je třeba, aby kromě důkazů naznačených shora připojil i tento policejní spis a provedl jím důkaz s tím, že půjde o podstatné skutečnosti, které by mohly potvrdit či vyvrátit dosavadní obhajobu obžalovaného v tom, že k žádným geometrickým vytyčením hranic pozemků zván nebyl, neúčastnil se jich a odmítal jakoukoliv spolupráci, ačkoliv ze skutečností zjištěných v daném řízení by se mohlo jednat o skutečnosti zásadní pro posouzení, zda obžalovaný věděl, že orá či může orat pozemek, který mu již nenáleží, a přesto tak činil. V této souvislosti je třeba zmínit i výpověď svědkyně [REDAKCE], která vypovídala v tom směru, že se snažila o opakovanou domluvu s obžalovaným ještě před vytyčením hranice v roce 2016, kdy s nimi odmítl jednat. Svědkyně uvedla, že obžalovaný zjistil hranice v průběhu vytyčování, kdy viděl plastové kolíky a zjistil, že hranice je jinde než si myslel a pokud tam došlo k hluboké orbě, pak to bylo daleko za hranicemi, které dosud obhospodařoval, přičemž zasáhl do vlastnictví města. Dle svědkyně obžalovaný oral,

co oráno nikdy nebylo a došlo i k rozorání meze, která nikdy orána nebyla. Právě tyto skutečnosti v souhrnu s dalšími skutečnostmi, které okresní soud zjistí z doplněného důkazního řízení, bude muset znovu vyhodnotit v tom směru, aby posoudil, zda obžalovaný věděl, kudy vede hranice jeho pozemku par. č. ■■■ a pozemku města ■■■ par. č. ■■■ a zda to byl on, kdo opakovaně odstraňoval geodetické značky umístěné tam akreditovanými geodetickými firmami a zorál pozemek i v místech, kde jej předtím evidentně neoral. Teprve poté bude moci okresní soud znovu posoudit, zda došlo k naplnění zákonných znaků přechinu poškození cizí věci, popř. zda není na místě jiný postup a ve věci znovu rozhodne, přičemž své rozhodnutí odůvodní ne odkazem na odůvodnění policejního orgánu, ale odůvodní jej svými vlastními úvahami, pro jejichž podklad mu bude sloužit důkazní řízení již provedené i to doplněné dle pokynu krajského soudu.

Z uvedených důvodů byl proto napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr. řádu v celém rozsahu zrušen a okresnímu soudu byla věc podle § 259 odst. 1 tr. řádu vrácena k novému projednání a rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Pardubice 17. dubna 2019

JUDr. Šárka Pfeiferová v. r.
předsedkyně senátu